

sluwen Vargas, die als gezant in Venetië zijn proeven heeft gedaan; den hertog da Feria, die er tegen opziet een lange zeereis te doen, nu hij zich in Engeland een jonge gemalin is gaan zoeken, die thans in gezegenden toestand verkeert.

Veel heeft de koning te zeggen aan Monseigneur van Atrecht, Anthoni Perrenot. Het gesprek duurt en duurt. Boven de gedempte keelklanken van het Spaansch, klinkt luid de stem van een bootsman die de laatste bevelen geeft.

Maar de edelen van den lande: Egmont, Oranje, Hoogstraten, Glayon, Aarschot, zelfs Hoorn, die eerlang toch den koning naar Spanje volgen moet om daar de leiding der Nederlandsche aangelegenheden te nemen, staan afgezonderd aan een kant. Buiten den kring der vertrouwden. Tot de koning Oranje bemerkt die, nu het gesprek ten einde is, nadertreedt om den vorst namens zijn edelen en onderzaten een voorspoedige reis te wenschen.

Doch plots is de breede onderkaak weer nijdig vooruit gesprongen, de tanden bloot, bijtens gereed. Ook op het gelaat is de kleur van vaalbleek tot hoogrood gestegen. Op den prins, die ontsteld een stap achteruit is gegaan, komt de hagel neer: klachten, verwijten, smaadwoorden dan. Steeds sneller en heftiger. Hoe hij knoeit en knipt tegen zijn wettigen vorst, hoe hij hem dwarsboomt en tegenwerkt, ongehoorzaam en weder-spannig is. Een mouter, en een inblazer en een aanvoerder van muiters en opstandelingen! In een niet te stelpen vloed kletsen de woorden neer over de omstaanders, keilen over hen weg en rollen verder. Tot de vorst, bleek en ontdaan, daar buiten adem staat, den mond en de keel droog, een wit streepje schuim op de gesloten lippen.

En als de prins, een beetje bleek eerst, maar dan op de rustige, hoffelijke manier, die hem eigen is, antwoordt dat hij in geenerlei wijze het wagen zou zich tegen den wil van zijn doorluchtigen vorst te verzetten, maar dat in deze niets zonder de toestemming van de Staten geschieden kan; pakt hem plots een nijdige hand bij den pols — dezelfde grijphand die de spijkertjes uit den troonzetel rukte — en schudt hem heftig den voor-arm. Bitter klinkt het uit 's Konings mond.

— No los estados! ma vos! vos! vos!

Maar de zeilen staan uit. Het galjoen rukt heftiger aan de trossen en feller beukt de gangbrug tegen den kaaimuur.

Fluitsignaal. Eindelijk gaat de brug omhoog. De trossen los. De kaapstander kreunt. Rythmisch trekken de galeiboeven: vijf roode ruggen over één riem gebogen, terwijl de bulpees zoekt. Bevelen klinken. Katrollen piepen; de zeilen, als volle boezems, zwellen.

Statig glijdt het koninklijk galjoen weg van de kade, waar de prins van Oranje, van uit de verte, aan zijn vorst nog het vaarwel toewuift.
